

Eski tweetlere bakıyorum. 2013 yılının Nisan ayında biriyle tost geyiği yapmışız. Benim o sıralar çok sevdiğim *tek katlı tost*u tarif etmişim. O senenin Mayıs sonunda *Gezi direnişi* yaptılar kendileri, Mısır darbesine sessiz kaldıklarında sildim defterden.

Mısır darbesi siyasi manada çok önemli bir turnusol kağıdı işlevi gördü benim için. Diğer taraf, darbenin haklı olduğunu çünkü neticede *gericilere* karşı mücadele edildiğini söyleyebilir. Sivil insanları öldürerek de olsa, *gericilere* karşı mücadele. Bu barışa hizmet eden bir fikir değil, çünkü *silahı* bir defa siyaset sahnesine getirdiğinizde, insanların artık konuşması mümkün olmuyor. Yavaş yavaş 20 senede kazanma ihtimali olan savaşları, 20 sene daha ertelemiş oluyorsunuz.

Türkiye’de de öyle. Kimse Türkiye’nin son 15 yılda daha dindar hale geldiğini iddia edemez. Yöneticilerin eşlerinde daha görünür olan başörtüsü, gençlerin arasında azalıyor, namaz kılanlar azalıyor, *aman faize bulaşmayalım* diyenler azalıyor. Hangi ölçüyle bakarsanız bakın, dindarlık azalıyor ve bu *dindar* yöneticiler yoluyla oluyor. Çünkü *taç giyen baş* akıllanmak zorundadır. Benim de şikayet ettiğim modern dünyaya muhatap olacak fikir eksikliği, 2012’den sonra iyice ayyuka çıktı. Bildiğimiz sadece ne yaptığımızı pek de bilmediğimiz.

Savaş demişken, Kürt meselesi de böyle mesela. Silahları bırakınca 20 senede kazanılacak bağımsızlık, silahları bırakmayınca Türkiye’nin yenilmesine kalıyor. Türkler de yenilmeyi pek seven bir millet değil, şahsen basit bir matematiksel hesapla, *oraları elimizde tutmaya değer mi?* diye baktığım konu bir anda *vatan, bayrak, millet* gibi *ego konularına* dönüşüyor ve son üçyüz yılın hıncıyla hareket eden Türkler de hiçbir şekilde *Kürt bağımsızlığı* gibi bir konuyu konuşamıyor. Ağzına bunu alan otomatikman *hain* çünkü konuya kan bulaştı, çünkü mesele bir kan davasına dönüştü. Türkler için de ve (sanırım) Kürtler için de.

Şu anki savaş da, bu meselenin daha yirmi sene benzer retorikle sürüncemede bırakılmasına yarıyor. Ben de geçen gün şehit edilen 22 yaşındaki öğretmen kızcağıza ve daha nicelerini hatırlayıp, bu savaşı devam ettirme tarafındayım. Hasılı bizim nesilden de geçti o meseleyi çözmek.

Mısır darbesi de böyleydi. İslam aleminin demokrasiyle imtihanını çözmedi. Sosyolojiyi düzeltmedi. Fikirleri düzeltmedi. Hangisinin daha çirkin olduğuna karar veremediğimiz bir diktatör gitti, başka biri geldi ve Müslüman Kardeşler’in işaret ettiği mesele çözülmüş olmadı. Sivil bir hareket bir süre için susturuldu ama yok edilmedi.

Demokrasi denen şey bir sihirli değnek değildir, insanların seslerini duymaya yarar. Kürtler gibi, *Müslüman Kardeşler* gibi yeterince büyük kitlelere *akıl öğretmek* mümkün değildir, çünkü kendi akıl hocalarını kendileri yetiştirecek kadar büyümüşlerdir. Siyaseten en iyi davranış, onları sahneye almak ve akıllanmalarını beklemektir. Ekonomisinin büyük ölçüde Türkiye elinde olduğu bir *Kürdistan*, gelişmek zorunda kalan, kendi faturalarını kendi ödemek zorunda kalan, kendi öğretmenini kendi yetiştirmek zorunda olan bir Kürdistan bugün ne kadarının ne şekilde bizim olduğunu bilmediğimiz bölgeden daha anlamlıdır. Gönül tabii ki onların da *Türk* olmasını, aramızda hiçbir ayrı gayrı kalmamasını ister ama *ben ayırırım, ben Türk değilim* diyene, bu kabul ettirmek mümkün değildir.

Kısacası ben demokrasiye *mekanik* olarak bakarım, ilkeleri değil faydaları vardır. Antin kuntin bu faydaların üzerini örtecek şekilde davranırsanız, adının demokrasi olması kimseyi kurtarmaz. Sesini duymaya yanaşmadığınız insanlar, Türkiye’de, Mısır’da veya Fransa’da da olsa, seslerini bir şekilde duyuracak ve sistemin eline kıymık, boğazına kürdan olmaya çalışacaklardır. Onları kıymıklaşmadan yontmak ve faydalı hale getirmek için de makineye dahil etmeniz gerekir.